

PATRIARHIA ROMÂNĂ
Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noii Zeelande
Parohia Ortodoxă "Sfânta MARIA"
511 Adelaide Road, Berhampore, 6023,
Wellington, Noua Zeelandă
Telefon: 0064 4 389 1630;
e-mail: preotnicolae.wellington@yahoo.com
website: www.orthodoxrowellington.org.nz

CUVÂNTUL ROMÂNESC DE WELLINGTON

Revistă Parohială, nr.9, Luna Martie 2014

Din cuprins:

- Despre Împărtășanie;
- Sărbători în Martie;
- Evenimente Parohiale;
- Învățăături duhovnicești;
- Jurnal de gospodină;
- Povestea vorbeii;
- Colțul copilăriei;
- Să facem cunoștință...;
- Sfatul medicului;
- Meditații.

Programul liturgic pe Luna Februarie 2014

2 Martie 2014: Duminica Izgonirii lui Adam din Rai (a lasatului sec de brânză); ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sfânta Liturghie;
9 Martie 2014: Sf. 40 de Mucenici din Sevastia, Duminica întâi din Post (a Ortodoxiei); ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sfânta Liturghie;
16 Martie 2014: Duminica a 2 – a doua din Post a Sf. Grigorie Palama, (Vindecarea slăbănogului din Capernaum); ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sfânta Liturghie;
23 Martie 2014: Duminica a 3 – a din Post, (a Sfintei Cruci); ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sfânta Liturghie;
25 Martie 2014: Buna Vestire, (dezlegare la pește); ora 09:00 Utrenia; ora 10:00 Sfânta Liturghie;
30 Martie 2014: Duminica a 4 – a din Post, a Sfântului Ioan Scărarul, (Vindecarea fiului lunatic, Predica de pe munte – Fericirile)

„Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău” (Luca 1. 38)

Acesta este răspunsul Fecioarei Maria la chemarea lui Dumnezeu prin Arhanghelul Gavriil ca să fie Maică a Cuvântului Întrupat. La salutul Îngerului Fecioara se întreba în sine cu smerenie ce fel de închinare este aceasta și nu putea înțelege cum, Fecioară curată fiind și neștiind de bărbat, avea să nască Fiu. Dar, spre deosebire de strămoașa noastră Eva, care a ascultat glasul vrăjmașului nostru și a luat și a mâncat din pomul cunoștinței binelui și răului, socotind că va ajunge ca Dumnezeu fără să se mai ostenească, Maica Domnului a rămas credincioasă făgăduinței de a-și păstra curăția și de a păzi slujirea lui Dumnezeu, ziua și noaptea, în Sfânta Sfintelor și nu a primit îndată cuvântul Arhanghelului.

Numai după fĂgĂduința cĂ va fi umbrită de puterea Celui Prea Înalt la pogorĂrea Duhului Sfânt peste Dânsa, adică în întruparea și nașterea Cuvântului îi va fi păzită virtutea Fecioriei, a primit cuvântul Îngerului, iar acesta a plecat de la Ea. Mântuitorul Însuși avea să mărturisească mai târziu cĂ Maica Sa era fericită pentru cĂ a ascultat dar a și împlinit cuvântul lui Dumnezeu.

SĂ ne întoarcem pentru o clipă privirile spre interiorul nostru! Dacă cineva ni s-ar închina și ne-ar lăuda pentru vreo virtute a noastră, nu cumva ni s-ar umple inima de mândria pe care a avut-o Eva atunci când a socotit cĂ este doar la o gustare distanță de a fi asemenea cu Dumnezeu? Ce ne-am mai supĂra dacĂ cineva nu ne-ar recunoaște meritele! Auzind și primind lauda oamenilor, adică cuvântul lor, socotim cĂ avem acest drept și vrem sĂ dobĂndim fericirea trecĂtoare a lumii și plata oamenilor. Ne înșelăm socotind cĂ ascultĂnd și împlinind cuvântul oamenilor, putem moșteni ÎmpĂrĂția lui Dumnezeu. Oare uitĂm cĂ prietenia lumii e vrĂjmășie lui Dumnezeu? Oare uitĂm cĂ primind laudele oamenilor, pierdem rĂsplata lui Dumnezeu? UitĂm cĂ Dumnezeu stĂ împotriva celor mĂndri, iar celor smeriți le dĂ har? UitĂm cĂ mândria ne-a scos, prin Adam, din Rai? UitĂm cĂ Lucifer a fost doborĂt ca un fulger din cer pentru mândrie și din Înger bun și luminos, a ajuns, prin propria voință, diavol rĂu și întunecat?

SĂ nu ne amĂgim singuri! Cine vrea rĂsplata lui Dumnezeu, ascultĂ și împlinește cuvântul Lui!

Se întâmplĂ cĂteodată, când cineva ni se închinĂ prin plețe și prin tĂrguri sau ne întrebĂ cĂte ceva, sĂ ne credem importanți. Și începem sĂ fim judecĂtorii fraților noștri, sĂ adunĂm pietre ca sĂ aruncĂm în ei, sĂ-i pĂlmuim, sĂ-i îmbrĂcĂm cu rușine, sĂ-i încoronĂm cu spini, sĂ-i rĂstignim și am vrea sĂ-i ștergem de pe fața pĂmĂntului. Ce I-am mai mulțumi noi atunci lui Dumnezeu, asemenea fariseului mĂndru!

AscultĂnd sfatul înțelepciunii omenești, care este nebunie înaintea lui Dumnezeu și cĂutĂnd sĂ plĂcem oamenilor, chiar dacĂ ne pierdem frumusețea cu care Dumnezeu ne-a împodobit, ne vom asemana fiului femeii vĂduve care, lĂsĂndu-se rob de frumusețea unei femei tinere și cerĂnd ajutorul unei vrĂjitoare, și-a omorĂt propria mamă ca sĂ-i scoatĂ inima din piept și sĂ i-o ducĂ vrĂjitoarei care îi fĂgĂduise prin vrĂji inima femeii tinere în schimbul inimii mamei sale. Chiar dacĂ și-a omorĂt mama și fugea cĂlare prin pĂdure cu inima mamei sale înfĂșurată într-o pĂnză, atunci când s-a agĂțat într-o ramurĂ de pom și a cĂzut de pĂmĂnt, lovindu-se, bĂiatul a fost întrebat de inimă: Te doare, dragul mamei?

Ne urmĂm propriile instincte și cĂutĂm numai plĂcerile trecĂtoare și ne înținĂm haina sufletului nostru. Nu vrem sĂ ne pĂstrĂm curĂția sufletească și ne adormim conștiința de bunĂ voie, ca nu cumva sĂ ne ostenim cu efortul ascultĂrii de cuvântul lui Dumnezeu. Din partea noastră se aude mai ales: IatĂ, Dumnezeu este robul meu. Nu vrem sĂ ascultĂm cuvântul lui Dumnezeu, dar avem pretenția ca El sĂ asculte și sĂ îplinească cuvântul nostru (rugĂciunea noastră). Dar cine este FĂcĂtorul și cine e fĂptura?

Ar fi totuși de dorit ca sĂ ne vedem lungul nasului și sĂ cĂutĂm sĂ ne facem datoria de robi ai lui Dumnezeu. SĂ nu fim neascultĂtori ca Lucifer și sĂ nu urmĂm ascultĂrii Evei. Ci mai degrabă, sĂ arĂtĂm ascultarea Maicii Domnului! Adică sĂ împlinim cuvântul lui Dumnezeu cu smerenia cuvenită, dar și cu pĂzirea curĂției sufletești! SĂ urmĂm exemplul Mântuitorului, Care S-a smerit pe Sine pĂnĂ la moarte!

Cuvântul lui Dumnezeu întrupat din Prea Curata FecioarĂ a fost izvorul tuturor Sfinților, care au fost oameni ca și noi și ne aratĂ permanent cĂ putem ajunge, prin efortul personal, la asemănarea cu Dumnezeu. Deci oamenii se pot îndumnezei!

SĂ fim gata oricĂnd sĂ ne smerim, sĂ ascultĂm și sĂ împlinim cuvântul lui Dumnezeu, ca sĂ putem mărturisi din fapte: IatĂ, eu sunt robul (roaba) Domnului! Și împlinesc (sĂ-mi fie mie dupĂ) cuvântul Lui!

Preot Nicolae Floroiu

DESPRE ÎMPĂRTĂȘANIE (2)

➤ Cine are dreptul de a da Sfânta Împărtășanie?

Numai preotul (sau arhiereul). Diaconul poate împărtăși la vreme de mare nevoie pe mireanul ce se apropie de moarte, numai dacă e lipsă de preot. Dacă într-un asemenea caz lipsea și diaconul, dar erau la îndemâna Sfintele Taine, Sfântul Simion al Tesalonicului - pentru cazuri «de mare nevoie și cu multă luare aminte» - îngăduia prin pogorământ ca, chiar și un cântăreț sau un credincios mai curat și mai cucernic să poată împărtăși pe cel ce e pe moarte, spre a nu răposa acesta lipsit de merindea vieții celei veșnice. Călugării și pustnicii, care viețuiesc în locuri depărtate de biserici și de preoți, de asemenea se pot împărtăși singuri, dar cu o anumită rânduială.

➤ Când și de câte ori pe an se cuvine să se împărtășească credinciosul?

Împărtășirea creștinului fiind strâns legată de spovedanie sau mărturisire, tot ce am spus despre timpul sau termenele de spovedanie se potrivește și aici. Adăugam ce spun despre acest lucru Povățuirile din Liturghier: «Preoții de enorie să învețe pe parohienii lor că, într-un cuget curat, atât parte bărbătească cât și femeiască, de va fi cu puțință la praznice, iar de nu, negreșit în cele patru posturi de peste an, să se pregătească pentru Sfânta Împărtășanie... Iar de vor vrea să se apropie de Sfânta Împărtășanie și afară de cele patru posturi obișnuite, să postească mai înainte... și să se pregătească după rânduială, prin mărturisirea păcatelor... ». De dorit este ca fiecare creștin să se împărtășească cât mai des, bineînțeles pregătindu-se din vreme pentru aceasta (I Cor. 11, 28-29).

➤ Cine se poate împărtăși?

Numai cei pregătiți și vrednici, căci așa ne învață Sf. Apostol Pavel: „Să se cerceteze omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea alin pahar; căci cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, osândă își mănâncă și bea, nesocotind Trupul Domnului” (I Cor. 11, 28-29). La fel ne învață și Sfinții Părinți. În general, sunt opriți de la împărtășire cei vinovați de păcate grele (lepădare de credință, ucideri, desfrânare, curvii, furturi și hoții, cămătarii, cei ce umblă cu farmece sau vrăji și descântece), după cum scrie în Molițfelnic la Învățătura pentru canoanele de spovedanie, și aceia pe care îi va găsi nevrednici duhovnicul. Dar chiar cei curați și vrednici nu se pot împărtăși fără pregătirea trebuincioasă.

➤ Cum se cuvine să ne pregătim pentru împărtășire?

Pregătirea pentru împărtășire este trupească și sufletească. Ea constă din: a) spovedanie (mărturisirea păcatelor), fără de care nimeni nu se poate împărtăși. Numai copiii până la vârsta de 7 ani sunt scutiți de spovedanie; b) împăcarea cu toți. Să nu fii certat cu nimeni și să nu ai nimic împotriva cuiva; c) înfrânarea de la orice pofță (împreunarea trupească) cel puțin cu câteva zile înainte și abținerea de la mâncare și băutură în ziua împărtășirii; numai celor bolnavi pe moarte li se poate da Sfânta Împărtășanie pe mâncate. d) Citirea pravilei pentru împărtășire, adică a rugăciunilor pregătitoare pentru împărtășirea cu vrednicie, pe care uneori le citește preotul în numele credincioșilor, în biserică, înainte de împărtășire. (Vezi-le în Ceaslov sau în Cartea de Rugăciuni).

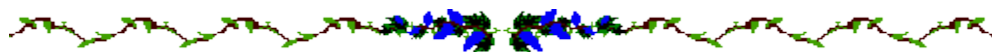
➤ Când și cum se împărtășesc credincioșii (mirenii)?

Credincioșii (mirenii) se împărtășesc afară din Altar, în fața ușilor împărătești, după ce se împărtășesc sfinții liturghisitori, anume atunci când răsună chemarea: «Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să va apropiați». În fruntea lor, adică îndată după clerici, se împărtășesc mai întâi slujitorii bisericești inferiori, care au hirotessie de ipodiaconi, citeți sau cântăreți, apoi călugării fără hirotonie și în fine credincioșii de rând. La vremea convenită se apropie fiecare cu cuviință și cu evlavie, în liniște și cu bună rânduială, întâi bărbații, începând cu cei mai bătrâni, apoi femeile și în urmă copiii, ținând în mână câte o lumânare aprinsă, în semn de bucurie și cinste pentru Stăpânul Hristos al Cărui Sfânt Trup și

Sânge îl vor primi în casa trupului și a sufletului lor. Înainte de a-i împărtași, preotul citește, în numele lor și în auzul tuturor, rugăciunile pe care le zice și sfinții slujitori în altar în timpul împărțirii lor: «Cred, Doamne, și mărturisesc...», «Cinei Tale celei de taină...» și «Nu spre judecata sau spre osândă...». Bun și frumos este obiceiul vechi ca înainte de împărțire, fiecare să-și ceară iertare de la toți cei din biserică, sărutând cei mai mici mâna celor mai mari în semn de supunere și de respect (copiii față de părinți, finii față de nași). Spre deosebire de clerici, credincioșii primesc deodată atât Trupul cât și Sângele Domnului din potir, cu lingurița, din mâna preotului, care spune de fiecare dată: «Se împărțește robul (roaba) Lui Dumnezeu (N) cu cinstitul și Sfântul Trup și Sânge al Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor și spre viața de veci». În timpul când se împărțesc credincioșii, la strană se cântă chinonicul, adică imnul împărțirii: «Trupul lui Hristos primiți...» sau «Cinei Tale celei de taină...». După împărțire fiecare își șterge buzele cu ștergarul din mâna preotului, sărută Sfântul Potir, ca pe însăși coasta lui Hristos, din care a curs sânge și apă, și se închină mulțumind lui Dumnezeu. Apoi primește anaforă, la Paște artos sau „Paște mic”, puțin vin pentru a-și clăti gura și pentru ca să nu mănânce altceva după Sfânta Împărtașanie. Cel ce a primit Sfânta Împărtașanie se cuvine să nu mai sărute mâna cuiva, să nu scuipe pe jos și să aibă grijă mai cu seama ca nici un cuvânt de ocară, de blestem, de clevetire sau orice vorbire deșartă să nu spurce gura sa, pentru cinstirea dumnezeiescului Trup și Sânge pe care l-a primit în ea.

➤ **Cum se face împărțirea bolnavilor?**

Bolnavii pot fi împărțiți de preot afară din biserică, adică la casele lor, sau la spital, cu părțile din Sfântul Trup, sfințit anume pentru acest scop în Joia Patimilor și păstrat în Altar, în chivotul de pe Sfânta Masă. În aceste cazuri, împărțirea se face după o rânduială deosebită, înscrisă în Molitfelnic (Rânduială ce se face când se va întâmpla a se da foarte grabnic celui bolnav Împărțirea). Nu se poate da însă Sfânta Împărtașanie bolnavilor căzuți în stare de inconștiență, neșimțire sau celor ieșiți din minți și nebuni.

SĂRBĂTORI ÎN MARTIE

9 Martie 2014: Sfinții 40 de Mucenici din Sevastia

Acești patruzeci de Mucenici au trăit pe vremea crudului împărat Licinius (308-324), toți din părțile Capadochiei fiind cu neamul, și toți din aceeași ceată la oaste. Patruzeci de ostași creștini, bărbați viteji și vrednici în războaie, iar conducătorul oastei lor era Agricola, om păgân și rău din fire și locul slujbei lor era cetatea Sevastiei, din Armenia.

Deci, aflând Agricola de credința lor creștină, a dat poruncă să fie aduși în fața lui și le-a spus: "Cum v-ați arătat neascultători către mai marii voștri în războaie, așa să ascultați și acum porunca împăratului, aducând jertfă zeilor". La acest îndemn, Chirion, căpetenia celor patruzeci, a răspuns: "Cum am luptat și am biruit pe vrăjmași, pentru împăratul pământesc, tot așa, vom și noi lupta pentru Împăratul ceresc, împotriva vrăjmașilor Lui".

Pentru acest răspuns, au fost închiși în temniță, ca să se răzgândească. Dar ei n-au încetat a se ruga fierbinte lui Hristos, să-i întărească pentru mărturisirea cea adevărată. Drept aceea, toate amăgirile, toate făgăduințele și toate amenințările nu i-au clintit în credința lor. Deci, venind în Sevastia un mare conducător de oaste, anume Lizie, acesta le-a poruncit, din nou să aducă jertfă zeilor. Cu aceeași nestrămutată credință, ostașii creștini s-au împotrivit. Înfuriați peste fire, căpeteniile au poruncit să fie dezbrăcați și siliți să intre într-un iaz, care era aproape înghețat, că era iarnă, iar pe maluri au pus păzitori, ca nimeni din ei să nu fugă. Și, iată, unul din ostași, nemaiputând îndura gerul, a primit să aducă jertfa ce i se cerea: dar, ieșind din iazul înghețat și intrând în baia caldă, anume pregătită, acesta a murit îndată, în vreme ce Mucenicii, după o noapte întreagă, petrecută în iazul înghețat, erau încă vii și se rugau.

Aceasta văzând, temnicerul Aglaie a avut un vis și un tainic îndemn și, mărturisind cu glas tare: "Și eu sunt creștin", a sărit în apa cea înghețată, făcându-se părtaș muceniceștilor patimi și întregind ceata celor patruzeci, în locul celui ce se lepădase de Hristos. Au fost, apoi, scoși din apă și li s-au sfărâmat gleznele cu ciocane grele și, fiind arși de vii, au primit cununa Mucenicilor.

Iar numele lor este Kirion, Candid, Domnos, Isihie, Iraclie, Smaragd, Eynichie, Valent, Vivian, Claudie, Prisc, Teodul, Evtihie, Ion, Xantie, Ilan, Sisinie, Aghie, Alexandru, Ilie, Gorgonie, Teofil, Domeșian, Gaie, Leontie, Atanasie, Chiril, Sacherdon, Nicolae, Valerie, Filoctimon, Severian, Hudien, Meliton și Aglaie. Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

16 Martie 2014: Pomenirea Sfântului Mucenic Sabin Egipteanul

Patria Sfântului Sabin a fost Egiptul și cetatea Ermopolis și era bărbat slăvit, având dregătorie mare în cetatea sa. Pe vremea împărației lui Dioclețian (284-305), tulburându-se tot Egiptul, din pricina prigonirii celei cumplete ce se pornise, mulți creștini fiind prinși, chinuiți și uciși, Sabin și-a lăsat casa, averea și prietenii, ieșind pe ascuns din cetatea sa, s-a adăpostit într-un sat îndepărtat, în care erau ascunși și alți creștini. Și, acolo, neștiut, într-o casă mică și sărăcăcioasă, petrecea în post și rugăciune, ziua și noaptea. Dar, slujitorii de idoli îl căutau neîncetat pe

Sabin, cel de bun neam, din Ermopolis, ca să-l prindă spre chinuire, și negăsindu-l, erau mâhniți de multă vreme.

S-a găsit însă un vânzător care, ca și Iuda s-a dus la slujitorii de idoli și a zis: "Ce-mi dați, ca să vă arăt unde este Sabin, pe care îl căutați?" Iar ei i-au dat doi galbeni. Au mers, apoi, după dânsul, până în satul acela și, văzând casa, au înconjurat-o și au bătut în ușă. Și erau cu Sfântul Sabin, în casa aceea, șase creștini care, crezând că a venit la dânsii cineva din frații credincioși, pentru vreo trebuință, au deschis ușa. Deci, slujitorii de idoli, intrând înăuntru, cu mare ură, i-au prins și i-au legat pe toți, înșa pe Sfântul Sabin l-au legat deosebit, cu lanțuri mai grele, și l-au dus la dregătorul locului aceluia, care se numea Avian. Dus fiind la păgâneasca judecată și silit să jertfească idolilor, nu s-a lepădat de Hristos. Drept aceea, l-au chinuit cumplit, cu unghii de fier zgârâindu-l și cu foc arzându-l, iar, mai pe urmă, l-au înecat într-un râu. Și așa s-a sfârșit nevoița muceniceii și la Hristos s-a dus, ca să-și ia cununa biruinței. Asemenea și ceilalți șase creștini, prinși împreună cu dânsul, chinuiți fiind, și-au dat duhul câștigând aceeași slavă, de la Hristos, în ceruri.

25 Martie 2014: Buna Vestire a Preasfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoarei și pururea Fecioarei Maria

Iubitorul de oameni și milostivul Dumnezeu, Care pururea poartă grija de neamul omenesc, ca un părinte iubitor de fii, văzând făptura mâinilor Sale înrobite și tiranizată de diavolul și trasă spre patimi de ocară și supusă slujirii idolești, a binevoit și S-a milostivit și a trimis pe Unul-născut Fiul Său, pe Domnul nostru Iisus Hristos, să ne izbăvească. Iar, dacă a voit să ascundă sfatul Său, nu numai de satana, ci chiar și de puterile cerești, a încredințat această taină numai unuia din slujitorii Săi, slăvitului Gavriil Arhanghelul.

Deci, l-a trimis pe acesta, mai înainte cu nouă luni de Nașterea Fiului, la Sfânta Fecioară Maria, din Nazaret, curată fiind ea și vrednică de slujirea aceasta. Venind îngerul în cetatea Nazaret, i-a zis: "Bucură-te ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine" (Luca, 1, 28).

Fiind mai mult nedumerită, decât înspăimântată, Fecioara Maria se întreba în taină ce poate să însemne cereasca salutare. Arhanghelul a înțeles-o și a liniștit-o, zicând: "Nu te teme, Marie, că ai aflat har la Dumnezeu. Și iată, vei lua în pântece și vei naște fiu și vei chema numele lui Iisus. Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt se va chema, și Domnul Dumnezeu Îi va da Lui tronul lui David, părintele Său și, împărăția Lui nu va avea sfârșit." (Luca, 1, 30-33).

Era limpede, Dumnezeu cere Preacuratei să primească a fi mamă a Celui mai mare binefăcător al lumii: Regelui Regilor, Împăratului Împărăților, lui Dumnezeu făcut om, Mântuitorul și Viața lumii.

Iar ea a zis: "Cum va fi mie aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat?" Și răspunzând, îngerul i-a zis: "Duhul Sfânt se va pogorâ peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri. Că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință." (Luca 1, 34-37). La auzul acestor încredințări, Fecioara Maria primește să răspundă chemării lui Dumnezeu și suspinelor lumii, zicând: "Iată, roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău." (Luca 1, 38).

Și aceasta zicând Fecioara, Fiul Și Cuvântul lui Dumnezeu S-a zămislit, ca prunc omenesc, prin venirea Duhului Sfânt, în pântecele Preacuratei, iar îngerul s-a făcut nevăzut de dânsa. Și așa s-a început taina Cuvântului: Fiul lui Dumnezeu, Fiu omului Se face, Dumnezeu S-a făcut om, ca pe om să-l mântuiască, și cu vrerea și cu rânduiala Lui, și pentru a noastră mântuire. Dumnezeului nostru slavă!

30 Martie 2014: Pomenirea Sfântului Cuvios Ioan Scărarul

Sfântul Ioan era, de fapt, din Palestina și a trăit între anii 578-649. Iscusit la minte și aplecat spre învățătură, fericitul Ioan s-a îndeletnicit cu cartea, încă din copilărie, înainte de a intra în tagma călugărească. La vârsta de 16 ani însă, în frageda tinerețe, se lepăda de toată slava lumească și, suindu-se la muntele Sinai, s-a hotărât să slujească și, suindu-se la muntele Sinai, s-a hotărât să slujească lui Hristos și oamenilor, viețuind în mănăstire.

Deci, la vârsta de 20 de ani, a fost tuns în călugărie, "mutându-se cu trupul în Sinai, iar, cu sufletul, în muntele ceresc" și a fost încredințat unui foarte bun avă, anume Martirie. Și, a petrecut, mai întâi, 20 de ani sub povățuirea acestui avă în viața de obște a mănăstirii, apoi, după aceea, alți 21 de ani, în viața pustnicească, în pustia Tola, la început, ca ucenic al lui Martirie, iar, după moartea acestuia, singur, și, în sfârșit, ca povățuitor al lui Moise, ucenicul său.

Și era Tola, ca la cinci stadii de biserică mănăstirii.

Deci, petrecând patruzeci de ani în focul dragostei dumnezeiești, fericitul Ioan s-a făcut un desăvârșit învățat, în toată înțelepciunea, și dascăl al științelor cerești, încât i s-a dat și numele de Școlasticul, adică învățatul, încă tânăr fiind, învăpăindu-se de-a pururea cu dorința aprinsă a dumnezeieștii iubiri.

Dar, cine este destoinic a arătat prin cuvânt ostenelile lui cele de taină, având rugăciunea părintelui său arma de apărare, pentru risipirea patimilor și îmblânzirea cornului mândriei: Și cine ar fi crezut că Sfântul poate avea și vrăjmași?

Deci, auzind el că-i învinuit de unii, că-și pierde vremea în cuvântări deșarte, căutând lauda și slava lumii, ori de câte ori, în Duminici și în sărbători spunea un cuvânt de învățătura fraților. Sfântul Ioan n-a mai vorbit un an întreg, nici un cuvânt, către nimeni, ostenindu-se singur la tăcere. Trecând anul, înfrânți de umilința Sfântului, învinuitorii și frații l-au rugat, cu lacrimi, să le ierte nedreapta învinuire și să nu îngroape talantul înțelepciunii, ci să povățuiască pe cei ce vin la dânsul. Și Sfântul Ioan a rupt tăcerea, fără supărare și uimulință, propovăduia oamenilor cuvântul lui Dumnezeu, după obiceiul lui cel dintâi. Petrecând în neîncetată rugăciune și în dragostea spre Dumnezeu, cea neasemănată, fiind plin de toată fapta bună, de mari arătări s-a învrednicit.

Așa, aflându-se o dată în chilă sa, și cunoscând prin darul Sfântului Duh că ucenicul său Moise se odihnește, furat de somn, sub o piatră mare ce sta să cadă să-l turtească, starețul l-a izbăvit dintr-o moarte ce aceea, arătându-i-se în vis și chemându-l afară din primejdia pietrei aceleia, care a și căzut îndată.

Deci, ajungând el în vârful faptelor bune și toți frații fiind uimiți de iscusința lui, în toate împrejurările, l-au ridicat pe fericitul Ioan, lumina în sfesnic, la dregătoria de egumen al fraților din Sinai. Nu se știe câți ani a trait ca egumen, nici când a fost sfințit preot, dar, ceea ce se știe bine este că Sfântul Ioan n-a plecat în veșnicie din lumea aceasta vremelnică, înainte de a ne lăsa, la cererea prietenului său Ioan, egumenul din Rait, minunată și plină de înțelepciune carte nemuritoare, a dumnezeieștilor suisuri duhovnicești, ce se cheama Scara. De la cartea aceasta vestită, marele stareț își trage numele de Ioan Scărarul, Dumnezeului nostru, slavă!

Cuvânt al Sfântului Ioan Scărarul, despre cum se pot mântui creștinii din lume

Am auzit pe unii care petrec în lume cu nepăsare, zicând către mine: "Cum putem noi, cei ce viețuim împreună cu soțiile (sau cu soții) noastre, să petrecem viața călugărească?" Acestora le-am răspuns: "Toate lucrurile bune pe care le puteți face, faceți-le: nu defăimați pe nimenea, nu furați de la nimeni, nu mințiți față de nimeni, nu vă înălțați față de nimeni, nu urâți pe nimeni, nu vă despărțiți de adunările de la

slujbele din biserică, pătimiți împreună cu cei lipsiți, nu pricinuiți nimănui sminteala; de aceea ce e al altuia să nu vă apropiați; îndestulați-vă cu ceea ce vă pregătesc femeile voastre. De veti face așa, nu veți fi departe de Împărăția Cerurilor."

EVENIMENTE PAROHIALE

Duminică, 2 februarie 2014, am prăznuit Întâmpinarea Domnului, prilej pentru a ne aminti că Mântuitorul a fost închinat la Templu, pentru a împlini Legea.

Duminică, 9 februarie 2014, la Duminica Vameșului și a Fariseului, am sărbătorit începutul Triodului, perioadă a anului Bisericesc de pregătire pentru marele Praznic al Sfintei Învieri.

Duminică, 23 februarie 2014, după Sfânta Liturghie, s-a săvârșit Parastasul de pomenire pentru ctitorii adormiți ai Parohiei noastre și s-a adus o slujbă de mulțumire lui Dumnezeu cu ocazia sărbătoririi a 40 de ani de la înființarea primei Parohii Ortodoxe Românești din Noua Zeelandă. După săvârșirea rugăciunilor, s-a ținut agapa frățească în Centrul Pastoral Misionar „Preot Gheorghe Speranță”.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru toate binefacerile primite!

La mulți ani tuturor credincioșilor Parohiei noastre!

ÎNVĂȚĂTURI DUHOVNICEȘTI

Cuvânt al Sfântului Ioan Gură de Aur, despre cinstirea preoșimii. Purtătorul de Dumnezeu Ignatie,

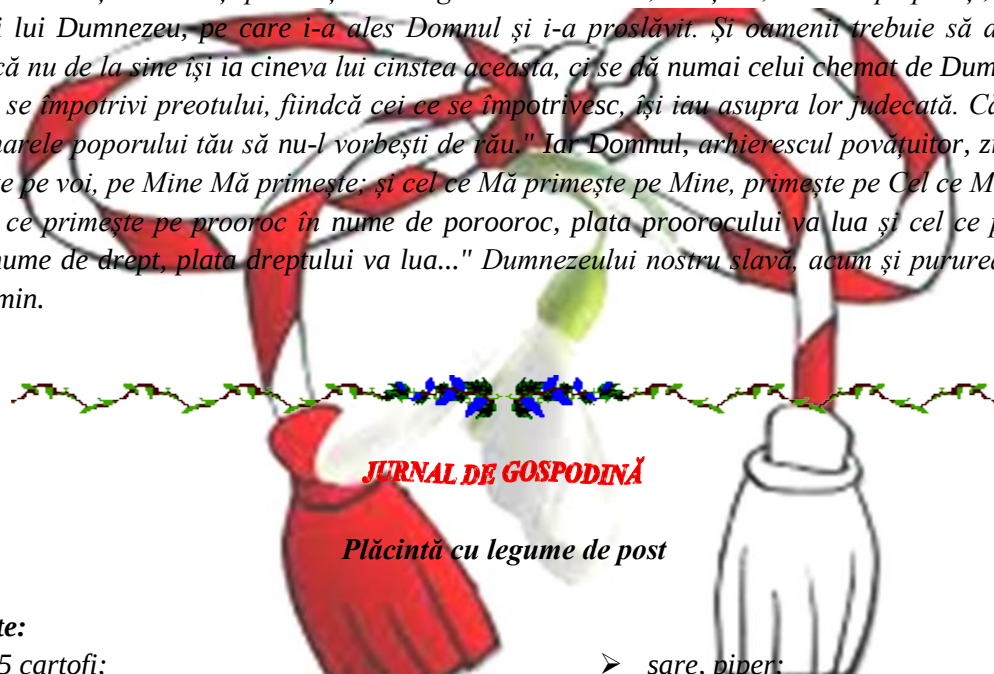

poruncește, zicând episcopilor: "Luați aminte de voi înșivă, ca și Dumnezeu să primească sufletele voastre și să le mântuiască. Iar cei ce se supun episcopilor și preoților, slujitorii Bisericii, împreună cu dânșii va fi și partea lor, întru Dumnezeu". Și iarăși: "Martor îmi este mie Acela, pentru care am luat lanțurile, că nu din gura omenească am cunoscut, ci Duhul îmi propovăduiește mie așa, zicând: Fără de episcop, nimic să nu faceți. Că unde se va arăta episcopul, acolo mulțime de bunătați vor fi. Că unde se numește Hristos, acolo și soborniceasca Biserică se va aduna. Oile nu se pasc unde vor ele, ci acolo unde le păzesc pe ele păstorii. Iar pe oile cele rămase afară de turmă și de păstor, le răpesc fiarele și se hrănesc cu ele."

Deci, nu se cade, fără de arhiereu, nici a boteza, nici nuntă a face.

Acest lucru dar, este bine plăcut Domnului: cinstirea arhiereului. Și, cel ce cinstește pe arhiereu, va fi de Dumnezeu cinstit. Iar a face ceva fără de episcop, necuviincios lucru este. Iar preoților se cade a li se supune, cum se supuneau Apostolilor lui Hristos. Încă se cuvine și diaconilor, adică slujitorilor Tainelor lui Hristos, după toată rânduiala, întru toate a-i cinsti, pentru că, nu bucatelor, nici băuturii sunt slujitori, ci Bisericilor lui Dumnezeu slujesc; deci, se cade a păzi cuvântul lor, ca focul. Drept aceea, dar, să cinstiți pe slujitor ca pe un părinte, iar pe episcop, ca pe Însuși Hristos. Iar pe preoți, ca pe cei de un scaun și apropiați cu Apostolii, că fără de dânșii, nu se sfințește Biserica. Mărturisește în privința aceasta, și păzitorul Legii: "Toate, orice-ți va zice ție preotul, să le păzești".

Pentru că omul, de va trece cu vederea și nu ascultă pe preot, este vrednic de moarte. Încă a zis și Proorocul Maleahi: "Cuvintele din gura preotului să le păzești. Înțelegerea și Legea din gura lui să le cauți. Că este vestitor al lui Dumnezeu Atotțiitorul, și umblă îndreptând în pace, pe mulți întorcând de la nedreptăți." Și altul a zis: "Cu tot sufletul tău să cinstești pe Domnul și preoților Lui să le dai cinste. Cu toată puterea ta să iubești pe Făcătorul tău și pe slugile Lui să nu le defăimezi. Teme-te de Dumnezeu și slăvește pe preot". Iar Pavel, către Timotei, scrie așa: "Preoții cei ce se nevoiesc bine, de îndoită (dublă) cinste să se învrednicească." Și iarăși, se zice în Lege: "Aceștia, sfințiți sunt de Domnul Dumnezeu, pentru că jertfe și daruri îi aduc lui Dumnezeu, iar pentru tine, și sfinși sunt." Iar Isaia zice: "Și, voi, preoții, vă veți numi slugile lui Dumnezeu." Și Ieremia zice: "Mări-voi și voi adăpa sufletul preotului." Iarăși Pavel zice: "Orice arhiereu aduce lui Dumnezeu daruri și jertfe, care slujesc chipului și umbrei celor cerești, iar acum, Arhiereul nostru mai bună slujire a dobândit, cu cât și Legea, al cărei mijlocitor este El, este mai bună și mai așezată pe mai bune făgăduințe." Asemenea, și David zice: "Preoții Tăi se vor îmbrăca cu dreptate și cuvioșii Tăi se vor bucura. (Ps. 131,9). Rugămu-vă dar, pe voi, fraților, să cunoașteți pe cei ce se ostenesc la voi și să-i aveți pe dânsii în dragoste. Că se cade, iubiților, a cinsti pe preoți, ca pe niște prieteni ai lui Dumnezeu, pe care i-a ales Domnul și i-a proslăvit. Și oamenii trebuie să dea lor cele cuvenite: că nu de la sine își ia cineva lui cinstea aceasta, ci se dă numai celui chemat de Dumnezeu. Nu-i îngăduit a se împotrivi preotului, fiindcă cei ce se împotrivesc, își iau asupra lor judecată. Că scris este: "Pe mai marele poporului tău să nu-l vorbești de rău." Iar Domnul, arhierescul povățuitor, zice: "Cel ce va primește pe voi, pe Mine Mă primește; și cel ce Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine. Cel ce primește pe prooroc în nume de prooroc, plata proorocului va lua și cel ce primește un drept, în nume de drept, plata dreptului va lua..." Dumnezeului nostru slavă, acum și pururea și în vecii vecilor! Amin.

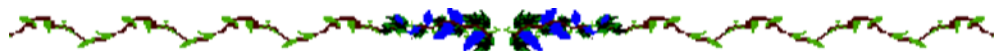
Ingrediente:

- 4-5 cartofi;
- 3 cepe;
- 2 ardei;
- ulei;
- sare, piper;
- verdeață;
- foi de plăcintă.

Mod de preparare:

Se fierb cartofii și se taie felii. Ceapa și ardeii se taie rondele și se călesc în ulei; după ce s-au călit se adaugă cartofii și verdeața, se mai lasă câteva minute pe foc. Se pune prima foie de aluat în tavă, se pune compoziția și cealaltă foaie de aluat. Se dă tava la cuptorul încins la 180° pentru 30 minute.

Poftă bună!

Prăjitură cu foi de zahăr ars

Ingrediente pentru foile de zahăr ars:

- 2 căni zahăr;
- 1 cană apă fierbinte;
- 1 cană ulei;
- 2 lingurițe bicarbonat de sodiu stinse cu suc de lămâie;
- făină cât cuprinde.

Ingrediente pentru crema caramel cu cafea:

- 800 ml. apă rece;
- 300 gr. zahăr tos;
- 100 gr. amidon alimentar;
- 2-3 lingurițe ness;
- cafea măcinată după preferință;
- 200 gr. margarină.

Mod de preparare foi:

Se ia o cană de zahăr, se pune într-o cratiță și se caramelizează până ce capătă culoarea roșcat deschis. Se dă cratița deoparte de pe foc și se pune apa fierbinte și cealaltă cană de zahăr, dându-se din nou la foc mic până la dizolvarea zahărului apoi se dă la rece. În acest sirop se pune bicarbonatul de sodiu stins în zeamă de lămâie, uleiul și făina, obținându-se un aluat nu prea tare, bun de întins foi.

Se fac 4 foi care se coc pe fundul tăvii unse și tapetate cu făină, la foc potrivit până se maronesc puțin deasupra.

Mod de preparare cremă:

Din 400 ml apă se face o cafea concentrată. Separat într-o cratiță se pun 100 gr. de zahăr la topit până ce capătă o culoare roșcată, se dă deoparte vasul de pe foc și se toarnă cafeaua fierbinte. Se pune iar pe foc mic până se dizolvă zahărul, după care se dă la rece. Într-un alt vas se pune restul de zahăr, amidonul, apoi se toarnă treptat cafeaua, restul de apă și se dă la fiert la foc mic mestecând în cremă până se îngroașă bine.

În crema fierbinte se pune și ness-ul, apoi se dă la rece. Când s-a mai răcorit se pune treptat și margarina tăiată cuburi amestecând crema până la incorporarea ei. Se întinde apoi crema între foi. Se pune la presat pentru câteva ore și se ornează cu zahăr pudră combinat cu ness sau nuci măcinate.

Jurnal realizat de doamna Preoteasă Mariana Floroiu

POVESTEA VORBEI

A strica orzul pe găște. Nu se știe exact de unde provine această expresie. Dar, un lucru este cert: găștele nu mor dacă le dăm orz. Să fie vorba de faptul că orzul e mai bun pentru alte animale și l-am strica pe găște? Oricum, folosim expresia atunci când vrem să spunem că nu este cazul să-i dăm cuiva un anumit lucru sau un rang pe care acesta să nu fie capabil să-l prețuiască, să-l merite, să se folosească de el la adevărata lui valoare, să se ridice la înălțimea gradului. De asemenea, expresia poate veni de la

faptul că orzul nu este agreat de găște; le dăm degeaba, pentru că nu le place și nu mănâncă. În general, orzul se dă în amestec cu alte cereale.

Asemănătoare acestei expresii este și rostirea evanghelică: „a arunca mărgăritarele înaintea porcilor”, precum și zicala: „a pune cercei de aur în râțul porcului”.

COLȚUL COPILĂRIEI

De ziua ta mămico (cântec)

Refren: De ziua ta, mămico,
În dar ți-am adus inima
Și crede-mă, mămico,
Un dar mai frumos nu se putea.

Am vrut să-ți culeg o floare,
Un mic ghiocel frumos,
Dar până la urmă moare
Și nu-ți mai e de folos?

Refren: De ziua ta, mămico,
În dar ți-am adus inima
Și crede-mă, mămico,
Un dar mai frumos nu se putea.

Am vrut să-ți culeg din soare
O rază, să-ți prind în păr,

Dar tu strălucești mai tare
De dragoste și dor.

Refren: De ziua ta, mămico,
În dar ți-am adus inima
Și crede-mă, mămico,
Un dar mai frumos nu se putea.

Am vrut să mă urc la stele,
Să-ți fac un frumos colier,
Dar cine nu știe oare
Că-n zori steluțele pier

Refren: De ziua ta, mămico,
În dar ți-am adus inima
Și crede-mă, mămico,
Un dar mai frumos nu se putea.

Mărțișorul (poezie)

Chiar de-i mic, neînsemnat,
Și de snur stă agățat,
El vestește-n toată țara
Că sosește primăvara

Martie e, așadar
Prima lună-n calendar
Care-anunță toată țara
C-a sosit iar primăvara!

Și din prima zi, se știe,
E-un motiv de bucurie:
Mărțișoarele apar
- Mici minuni aduse-n dar.

Prinse-n șnurul împletit
Sunt gata de oferit.
Bucurie și noroc
Aduc tuturor, pe loc.

De ziua mamei (poezie)

E ziua mamei mele
Și totu-i plin de flori
Îi simt aici prezența
Ca de atâtea ori.

Suavă ca un ghiocel
Obrajii de lalea
Parfumul ei de trandafir
Așa e mama mea.

Te iubesc măicuța mea
Pentru tot ce-mi dăruiești
Te iubesc măicuța mea
Așa cum ești.

Aș vrea să-i dau o floare
Să semene cu ea
Dar nici-o floare-n lume
Nu e ca mama mea.

Cheltuiitorul și Rândunica

de Alexandru Donici

Un tânăr foarte bun, dar prea cheltuiitor,
Luând în stăpânire
O bună moștenire,
În vreme de un an, rămase pe ușor,
Și tot ce mai avea acum era o blană,
Păstrată prin prilej că timpul sta de iarnă;
Iar cine nu-i de mic cu frigul învățat
În blană foarte crede.
Dar într-o zi mergând după împrumutat,
Din întâmplare el o rândunică vede.
Găsește-ndată negustori
Și ia pe blană bănișori.
Căci rândunelele, cum zic din însemnare:
A primăverii dulci sunt bine-vestitoare.
El însă a uitat proverbul bătrânesc:
Că-o floare nicidecum nu face primăvară.
Și iată, se stârnesc
Fortune, viscole cu ger cumplit afară;

Pe uliți scârțâie omătul făinos;
De prin ogeaguri fum de iarnă gâlgăiește;
Și cel mai sărăiman la foc se încălzește.
Iar tânărul meu, trist, flămând și friguros,
Pornește în surtuc de-acasă
Să capete vreo masă.
Dar cum la uliț-ă ieșit,
Pe rândunică el o vede înghețată
Îi, tremurând de frig, îi zice: - "Blestemată!
Pe faptă-ți ai pierit!
Așa ți se cuvine;
Căci fără blana eu sunt astăzi pentru tine."

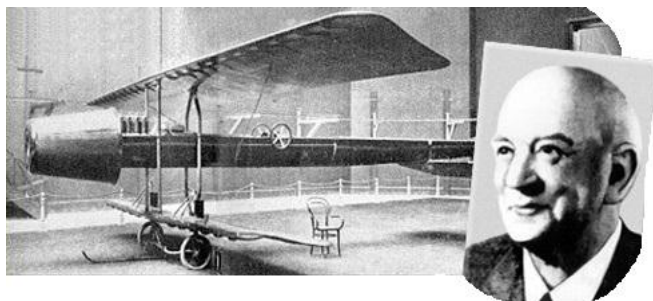
Nu vreau să-ating pe nime,
Dar mult mă mir în sine:
De ce, tot omul, când greșește,
Asupra altuia se dezvinovățește?

Pagini realizate de doamna Preoteasă Mariana Floroiu

SĂ FACEM CUNOȘTINȚĂ...

Henri Coandă. În Octombrie 1910, Marele Palat de pe Champs-Elisee, Paris, a găzduit cea de-a doua

ediție a Expoziției Internaționale de Aeronautică. Au fost expuse cele mai noi piese de aviație. Cea mai interesantă mașinărie, care a atras atenția multora, a fost un avion roșu, fără elice, pe a cărui plăcuță metalică scria: COANDĂ-1910. Acest avion a trezit interesul, atenția oamenilor nu numai pentru că nu avea elice, ci și pentru că era total diferit față de ceea

ce numeau ei până atunci "avion". Mașinăria avea două aripi duble și un singur loc, o anvergură de 10,3 m, lungimea de 12,5 m, greutatea de 420 kg și o forță a propulsiei de 220 kg. Cea mai interesantă parte din avionul lui Coandă era sistemul de propulsie, o adevărată revoluție în construcția de motoare de avioane, care avea să constituie soluția viitorului. Motorul cu reacție, inventat și construit pentru prima oară de către Henri Coandă era compus dintr-un motor-piston cu patru cilindri, răcit cu apă și dezvoltă 50 de cai-putere la 1000 de rotații pe minut. Acest motor-piston era conectat la o tijă care rotește multiplicatorul de rotații; mișcarea era transmisă compresorului care câștiga o rotație de 4000 de rotații pe minut. Forța de propulsie era de 220 kgf, mult mai mare decât dacă motorul-piston era conectat la o elice. Mulți vizitatori ai expoziției au fost suspicioși privind decolarea avionului, până la o demonstrație accidentală a lui Coandă, când, dorind doar să verifice motorul, avionul a început să mergă din ce în ce mai repede, până și-a luat zborul. Impresionat de flăcările produse de motor și îngrijorat de faptul că nu mai pilotase un avion până atunci, ci doar planeare, Henry a pierdut controlul mașinăriei, care a pierdut din înălțime și viteză până când a aterizat forțat. Această încercare a constituit primul zbor cu un avion echipat cu un motor cu reacție. Astfel, cu 30 de ani înainte de Heinkel, Campini și Whittle, Coandă a construit și a zburat cu primul avion cu reacție.

Colecistita. Este inflamația veziculei biliare, un organ situat lângă ficat cu rol în digestia alimentelor.

În mod normal, lichidul numit bilă trece din vezica biliară în intestinul subțire. Dacă fluxul bilei este oprit, se stochează în vezica biliară cauzând inflamație, durere și posibil infecție. Cauza cea mai frecventă de colecistită acută (severă) este calculul biliar (piatra), care blochează canalul cistic, adică tubul prin care se varsă bila din vezicula biliară. Calculul biliar blochează vărsarea lichidului din vezicula biliară. Aceasta duce la iritarea și inflamarea veziculei biliare. Cel mai frecvent simptom al colecistitei este durerea în partea superioară dreaptă a abdomenului, care poate iradia în spate sau în umărul drept. Alte simptome pot fi: greața sau vărsături, sensibilitate în partea dreaptă a abdomenului, febră, durere accentuată de o respirație adâncă, durere mai mult de 6 ore, în special după masă.

Oamenii în vârstă s-ar putea să nu prezinte febră sau durere. Singurul simptom poate fi sensibilitatea abdomenului. Tratamentul colecistitei depinde de simptome și starea generală a pacientului. Cei care au calculi, dar nu au simptome s-ar putea să nu necesite tratament.

În cazurile ușoare se practică evitarea alimentației pe gură pentru a nu solicita tractul digestiv, administrându-se lichide și antibiotice intravenos precum și medicamente de calmare a durerii. Tratamentul principal al colecistitei acute este operația de îndepărtare a veziculei biliare (colecistectomie).

Rubrici realizate cu ajutorul domnului Doctor Daniel Dinică.

MEDITAȚII

Rugăciune

de Octavian Goga

Rătăcitor, cu ochii tulburi,
Cu trupul istovit de cale,
Eu cad neputincios, Stăpâne,
În fața strălucirii tale.
În drum mi se desfăc prăpăstii,
Și-n negură se-mbracă zarea,
Eu în genunchi spre tine caut:
Părinte,-orânduie-mi cărarea!

În pieptul zbuciumat de doruri
Eu simt ispitele cum sapă,
Cum vor să-mi tulbure izvorul
Din care sufletul s-adapă.
Din valul lumii lor mă smulge
Și cu povața ta-nțeleaptă,
În veci spre cei rămași în urmă,
Tu, Doamne, văzul meu îndreaptă.

Dezleagă minții mele taina
Și legea farmecelor firii,
Sădește-n brațul meu de-a pururi
Tăria urii și-a iubirii.
Dă-mi cântecul și dă-mi lumina
Și zvonul firii-ndrăgostite,
Dă-i raza soarelui de vară
Pleoapei mele ostenite.

Alungă patimile mele,
Pe veci strigarea lor o frânge,
Și de durerea altor inimi
Învăță-mă pe mine-a plânge.
Nu rostul meu, de-a pururi pradă
Ursitei naștere și rele,
Ci jalea unei lumi, Părinte,
Să plângă-n lacrimile mele.

Dă-mi tot amarul, toată truda
Atâtor doruri fără leacuri,
Dă-mi viforul în care urlă
Și gem robiile de veacuri.
De mult gem umiliții-n umbră,
Cu umeri gârbovi de povară...
Durerea lor înfricoșată
În inimă tu mi-o coboară.

În suflet seamănă-mi furtună,
Să-l simt în matca-i cum se zbate,
Cum tot amarul se revarsă
Pe strunele înfiorate;
Și cum sub bolta lui aprinsă,
În smălț de fulgere albastre,
Încheagă-și glasul de aramă:
Cântarea pătimirii noastre.

